



## Begraafplaats Groenesteeg

Dit jaar is het precies twee eeuwen geleden dat de begraafplaats aan het einde van de Groenesteeg in 1813 in gebruik werd genomen. Behalve een nieuw verschenen boek is er op zaterdag 2 november een nagespeelde begrafenis uit 1846 van Diderik van Leyden Gael. Vooruitlopend op deze begrafenisstoet volgt hier een reeks artikelen over het belang van deze persoon voor de stad. Vandaag aflevering 1.

# De redder van de stad Leiden

Piet de Baar

**Leiden** \* Diderik van Leyden Gael (1775-1846) behoorde tot een kleine kring van zeer rijke inwoners van Leiden die in zijn tijd op alle fronten het beleid bepaalde. Leden van dat kringetje behoorden vooral tot de Waalse Gemeente. Zoals Paul du Rieu, wethouder en later burgemeester. En Pierre Antoine du Pui, stadssecretaris vanaf 1813. Toen Du Pui na een kort ziekbed op 5 augustus 1838 overleed, ging zoals gebruikelijk een afvaardiging van het stadsbestuur bij de weduwe langs om de sleutels van bureaus en kasten halen. En om te zien wat de overledene onderhanden had en hoe het met zijn

kas stond. Daarbij kwamen de heren tot een schokkende ontdekking: er was geld tekort. Na grondig onderzoek bleek dat Du Pui met behulp van een paar ambtenaren gedurende 27 jaar gefraudeerd had. Zelfs de gemeente-ontvanger had al die jaren geen lont geroken. Nu viel het met de gewone stadsrekening wel mee, maar de vele door Du Pui geadministreerde fondsen en kassen waren deernlijk geplunderd. De commissie kwam tot een tekort van maar liefst f 170.270,89, maar daarvan was 23.000 onzeker, wellicht door het lange tijdsverloop sinds het begin van de fraude. Uiteindelijk werd de schade voor de stad



Het stadsbestuur komt bij de weduwe de sleutels halen.

PUBLICITEITSFOTO

vastgesteld op f 148.176,81. Bijna anderhalve ton in guldens. Dat was 1838; nu zou het iets zijn geweest in de orde van vijftien miljoen euro! Vanzelfsprekend moest de weduwe Du Pui wat van haar welvaart afstaan, maar meer dan tienduizend gulden viel er niet te halen. Ook gemeente-ontvanger jhr. Van Puttkammer voelde zich verplicht om voor zijn grove onoplettendheid te boeten. Te meer omdat hij zijn zoon graag

benoemd zag als nieuwe stadssecretaris. Met twintigduizend gulden kocht hij zijn nalatigheid af en voor zijn zoon een nieuwe baan. Door een alsnog gevonden bedrag van bijna dertigduizend gulden resteerde een tekort van bijna 89.000. En dat was een bedrag dat de kredietwaardigheid van de stad sterk aantastte, waardoor gedurende vele jaren de belastingen flink hoger zouden moeten worden.

Maar toen deed wethouder Du Rieu in een vergadering van de Gemeenteraad de verheugende mededeling. Dat er een anonieme weldoener was die dit tekort zou aanzuiveren. Deze schenker kreeg later f 2.685,40 terug uit de boedel van medepllichtige Caspar Seyn. Iedereen dacht dat de weldoener Koning Willem I was. Maar pas na zijn dood in 1846 bleek iemand anders de ware te zijn: Diderik van Leyden Gael.